

Katie Fforde

Vrij spel

Uit het Engels vertaald door Hanneke van Soest

VAN HOLKEMA & WARENDORF

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Match*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Davy van der Elsken | DPS Design
Omslagillustratie: © Katrinn Pelletier
Opmaak: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 00 33270 0 | NUR 302

© 2014 Katie Fforde Ltd.
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van
samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekery
Eerste druk 2014
Oorspronkelijke uitgave: The Random House Group

www.katiefforde.com
www.boekery.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

1

Bella Castle haalde diep adem en zette een glimlach op, in de hoop dat haar cliënten haar frustratie niet zouden opmerken. Ze stonden voor een juweeltje van een huis dat alweer niet aan de eisen voldeed.

‘Het is misschien verstandig onderscheid te maken tussen belangrijke en minder belangrijke punten waaraan het huis moet voldoen. U hebt vast ook wensen waarvan u het minder erg zou vinden als ze niet kunnen worden verwezenlijkt,’ zei ze vriendelijk. ‘Een checklist is natuurlijk handig, maar als u zich er te veel door laat leiden vindt u nooit een huis.’

Bella was in de acht maanden dat ze een huis probeerde te vinden voor de Agnews op hen gesteld geraakt, ook al waren het zeer vermoeiende cliënten. Ze wilden een landhuis voor de prijs van een twee-onder-een-kap: grote kamers, rondom uitzicht op een weelderige tuin, een garage, terwijl ze in een klein gebied zochten en geen water bij de wijn wilden doen. Het maakte de zoektocht tot een beproeving. De tuin waar ze nu voor stonden, vol rozen en andere zomerbloemen, was ‘te klein en te weelderig’, terwijl een weelderige tuin zo ongeveer boven aan hun prioriteitenlijstje stond.

Mevrouw Agnew trok haar wenkbrauwen op. Ze wist dat ze kieskeurig was en kon erom lachen, maar tot dusver was het haar niet gelukt haar eisen naar beneden bij te stellen. ‘Goed, dan laat ik mijn rozenprieel vallen. En jij, schat?’ Ze keek naar haar man.

‘Misschien kunnen we de voorwaarde dat er wild in de tuin moet komen laten vallen?’ opperde hij.

Mevrouw Agnew schudde haar hoofd. ‘Nee, daar valt niet over te praten.’

‘Dat is ook niet nodig,’ zei Bella kordaat. ‘Er komt altijd wel wild in de tuin.’ Ze zei het met een zelfverzekerdheid die haar onwetendheid moest verhullen. Aangezien ze zich in het dunst bevolkte deel van de Cotswolds bevonden, vertrouwde ze erop dat het klopte wat ze zei.

‘Wat mij betreft kan die “extra kamer voor de modeltrein” er wel uit,’ zei meneer Agnew, die minder vastgeroeste ideeën had over hoe hun droomhuis eruit moest zien.

Mevrouw Agnew grinnikte en trok een weemoedig gezicht. ‘Zouden we dan sneller het perfecte huis vinden?’

Bella lachte. ‘Dat weet ik wel zeker.’

Ze was zich er terdege van bewust dat zij het geluk had gehad te kunnen intrekken bij haar peettante, Alice, die in een huis woonde waar de Agnews een moord voor zouden doen. Anders had ze het zich nooit kunnen veroorloven in deze gewilde streek te wonen.

Bella keek haar cliënten na terwijl ze bij het charmante huis vandaan reden. Ze was ervan overtuigd geweest dat het huis hen op het lijf geschreven zou zijn. Het stelde haar teleur dat het niet was gelukt. Andere cliënten van haar, een gezin, hadden net een huis aan hun neus voorbij zien gaan op een anonieme veiling, en ze zou willen dat ze voor een van beide stellen een huis kon vinden. Ze stond op het punt terug te rijden naar kantoor toen haar telefoon ging. Het was Nevil, haar vriend en baas.

‘En? Was het wat?’ vroeg hij na een korte begroeting. ‘Laat me raden,’ vervolgde hij, ‘ze voelden zich “te opgesloten” in het huis?’

Bella ging meteen in de verdediging. De Agnews waren háár cliënten, en alleen zij mocht ze kieskeurig vinden. ‘Doe niet zo flauw, Nevil. Als een huis niet goed voelt, is het niet goed. En dat vorige pand dat ik hun liet zien had inderdaad iets claustrofobisch.’

‘Wat was hier nu weer mis mee?’ vroeg hij. Bella zag hem voor zich, één wenkbrauw opgetrokken, pen in de aanslag boven zijn blocnote, die hij vooral gebruikte om onder het telefoneren op te droedelen.

‘Te weelderige tuin,’ zei Bella.

‘Het zal toch niet waar zijn!’

‘Ik rijd nu terug naar kantoor. Er zijn nog een paar dingen die ik moet nakijken,’ zei ze snel, voordat hij verder de spot kon drijven met haar favoriete cliënten.

‘Dat hoeft niet, hoor, lieverd!’ Nevil schakelde in een seconde om van irritante baas naar verzoeningsgezinde vriend. ‘Ga jij maar lekker naar huis. Het is vier uur. Ik zie je morgen.’

Bella was even uit het veld geslagen. Nevil was niet het type dat zei dat ze maar ‘lekker naar huis moest gaan’. ‘O, goed dan.’ Ze was even stil. ‘Misschien wip ik nog even bij mevrouw Langley aan.’

‘Goed idee. Misschien wil ze eindelijk die gewilde zeskamer-villa van haar van de hand doen. Dat mens moet toch verdwalen in dat huis.’ Hij grinnikte. ‘Sorry, lieverd, daar ga ik weer. Je bent makelaar of niet! Ga jij maar gezellig bij die oude dame op bezoek. Koop onderweg een bosje bloemen voor haar, maar bewaar wel het bonnetje, hè? Betaal het maar uit de kleine kas.’

Bella wenste dat ze niet over mevrouw Langley was begonnen. Hoe goed bedoeld ook, Nevil begreep niet dat je niet met een bosje anjers van het tankstation kon komen aanzetten. ‘Heel aardig van je, maar ze heeft een tuin vol bloemen.’

‘Dan koop je maar een doosje bonbons.’

‘Nevil, laat maar. Als ze van plan is te verhuizen laat ze het ons echt wel weten.’

‘Het is wel goed om de druk op te ketel te houden, Bells,’ zei Nevil. ‘Laat zien dat je hart voor de zaak hebt. Dat zou ik erg waarderen.’

Eenmaal op weg in haar auto, dacht Bella terug aan Nevils woorden. Het kwam er soms een beetje onhandig uit, maar hij

had het hart op de goede plaats. Ze merkte dat ze glimlachte. Ze mocht blij zijn dat ze een baan bij een makelaardij in een pittoresk stadje had kunnen vinden en dat haar baas, hoewel niet echt knap, een leuke man om te zien was.

Mevrouw Langley was een cliënt van hen geweest. Ze was heel makkelijk te bepraten geweest nadat Bella na een lang gesprek had geconcludeerd dat ze eigenlijk niet wilde verhuizen. Er was een last van mevrouw Langleys schouders gevallen, die haar tuin, waar ze vijftig jaar aan had gewerkt om hem te krijgen zoals hij nu was, niet kwijt wilde. Bella had haar uitgelegd dat de eetkamer eenvoudig te verbouwen was tot een mooie slaapkamer en dat van de naastgelegen bijkeuken een badkamer en suite kon worden gemaakt, zodat ze nooit meer naar boven zou hoeven als ze dat niet wilde. Ze waren bevriend geraakt, en als Bella belde werd ze steevast uitgenodigd voor een kop thee en een stuk cake of taart. Ze was tot de ontdekking gekomen dat ze in haar vak regelmatig behoefte had aan cake, want als makelaar moest je over een grote portie geduld beschikken.

Nevil wist dat Bella regelmatig bij mevrouw Langley op bezoek ging, maar niet dat ze het onderwerp van de verhuizing nooit zelf ter sprake bracht en het er alleen over had als mevrouw Langley erover begon. En dan ook alleen nog maar om haar te verzekeren dat verhuizen geen goed idee was, wat anderen er ook van vonden, tenzij ze het zelf heel graag wilde.

Bella en mevrouw Langley zaten in de bloementuin aan een gammell ijzeren tafeltje op gammele ijzeren stoelen, die erg oncomfortabel zouden hebben gezeten als er geen verschoten kussens op hadden gelegen die vaag naar oude schuurtjes roken. Het was mevrouw Langleys lievelingsplek, niet ver bij het huis vandaan en nabij een krakend prieeltje dat bijkans bezweek onder het gewicht van een enorme klimroos die, nu het juni was, honderden kleine, intens geurende bloemen droeg en over het prieel een nabijgelegen boom in groeide. Bella besepte dat

de Agnews het meteen zouden willen kopen, gesteld dat ze miljonair zouden zijn en mevrouw Langley zou willen verhuizen.

Mevrouw Langley reikte Bella een kop thee en een bordje met cake aan. ‘Je wist zeker dat ik citroencake had gemaakt, hè?’ zei ze, wijzend naar de cake.

Bella zuchtte gelukzalig. ‘U weet dat ik dol ben op alles wat uit uw oven komt, maar citroencake is mijn favoriet.’ Ze nam een flinke hap.

‘Mijn neef heeft gebeld,’ zei mevrouw Langley na een korte, tevreden stilte.

Bella slikte de hap door en spitste haar oren. Mevrouw Langleys achterneef – hoewel het ‘achter’ haar was ontschoten toen ze het zei – was degene die mevrouw Langley had aangeraden te verhuizen. Bella had al die tijd het bange voorgevoel gehad dat hij erop zou terugkomen, en het leek alsof mevrouw Langley er net zo over dacht.

‘O?’

De oudere vrouw knikte. ‘Ja. Hij komt logeren, maar neemt me eerst mee uit eten. Leuk, hè?’

Het klonk net iets te geforceerd, alsof ze geen kwaad woord wilde horen over het familielid dat haar had willen overhalen haar geliefde huis, waarin ze al vijftig jaar woonde, te verkopen en te verhuizen naar ‘iets geschikters’.

‘Dat is het zeker,’ beaamde Bella opgetogen. ‘Laat u maar trakteren op een goed restaurant. Ik zou naar de Dog and Fox gaan, als ik u was. Daar kunt u eten in een mooie serre, van waar u een prachtig zicht hebt op de tuin.’

Mevrouw Langley liet zich niet afleiden door de borders van een andere tuinier. ‘Ik ben bang dat hij weer over verhuizen gaat beginnen.’

Bella boog zich naar haar toe. ‘U hoeft niet te verhuizen, hoor. Ik zou niet weten waarom. Ik weet zeker dat hij erover ophoudt als u zegt dat u hier wilt blijven wonen. Toen u dat die eerste keer tegen hem zei, deed hij daar toch ook niet moeilijk over?’

Mevrouw Langley knikte. ‘Het is alleen dat mijn broer – zijn grootvader – nogal dominant was. Misschien heeft hij die eigenschap geërfd. De vorige keer heb ik hem een brief geschreven, maar ik ben bang dat ik niet zo dapper ben als ik in levenden lijve tegenover hem zit.’

Bella legde haar hand op die van haar vriendin. ‘Niemand kan u dwingen te verhuizen. Als u te hulpbehoevend wordt om hier zelfstandig te wonen, kunt u altijd iemand in huis nemen. U woont er groot genoeg voor.’

‘Dat lijkt me te duur. Ik woon misschien groot, maar ik heb een klein inkomen.’

‘U zou iemand kunnen zoeken die het in ruil voor een kamer wil doen. Een aardige mevrouw die hier alleen ’s avonds is, en die ’s ochtends even kijkt of alles goed met u is en dan naar haar werk vertrekt.’ Bella gaf een klopje op de zachte hand vol ouderdomsvlekjes. ‘Maar zover is het nog lang niet. Iemand die nog zo lekker kan bakken als u heeft ’s avonds niemand nodig die een kop warme chocolademelk komt brengen.’

Mevrouw Langley grinnikte, ogenschijnlijk weer opgewekt. ‘Dat is waar!’

‘En als hij er toch over begint, dan zeg ik wel tegen hem dat er geen absoluut geen markt is voor prachtige oude huizen met authentieke details en een schitterende tuin.’

Mevrouw Langley glimlachte. ‘Ik weet zeker dat hij je zal geloven.’ Ze zweeg even. ‘Heb je nog tijd voor een kop thee en een extra plak cake?’

Bella keek op haar horloge. ‘Ik zou Alice om halfacht van het station halen, dus dat red ik nog wel. Maar ik wil u niet ophouden, hoor.’

‘Ik vind het fijn om gezelschap te hebben en als ik nu nog een plak cake neem, hoef ik straks niet meer te eten. Een van de voordelen van ouder worden is dat je niet meer gezond hoeft te eten, als je daar geen zin in hebt.’ Ze legde een plak cake op Bella’s bordje.

‘Wanneer komt hij eigenlijk? Uw neef?’ vroeg Bella.

‘Volgende week ergens.’ Mevrouw Langley legde haar hand op die van Bella. ‘Misschien heb je zin om met ons mee te gaan? Ik zou het kunnen voorstellen...’

‘Dat zou ik heel erg leuk vinden,’ zei Bella. ‘Maar is het niet een beetje vreemd om te vragen of u uw makelaar mag meenemen?’

Mevrouw Langley lachte. ‘Als ik het zo zou verwoorden wel, maar ik vraag gewoon of ik mijn vriendin mag meenemen. En dat ben jij natuurlijk ook.’

‘U zou kunnen zeggen dat u me nodig hebt om u te begeleiden naar het damestoilet. Dan vindt hij het vast goed. Ik denk dat u hem eerst een kans moet geven. Maar als hij meteen op de wanden gaat kloppen en de kamers begint op te meten, dan moet u me bellen. Dan zeg ik tegen hem dat u iemand nodig hebt om u naar het damestoilet te begeleiden.’

Mevrouw Langley zuchtte. ‘Dan vindt hij het zeker tijd worden om te verhuizen.’

‘Onzin,’ zei Bella. ‘U kunt handgrepen en meer van dat soort hulpmiddelen laten aanbrengen als u hier wilt blijven wonen. Daar is dit huis uitermate geschikt voor.’ Ze keek weer op haar horloge. ‘Ik moet nu echt opstappen. Kan ik nog iets voor u doen, nu ik toch hier ben?’

Bella had het niet aan Nevil verteld, maar een van de redenen dat ze zo vaak bij mevrouw Langley langsging, was dat ze dan kleine karweitjes voor haar oude vriendin kon doen. Ze was bang dat hij het niet goedkeurde, omdat ze er aldus voor zorgde dat een potentieel belangrijke cliënt langer dan nodig in haar eigen huis kon blijven wonen.

‘De slang is weer van de kraan gesprongen, dus als je het niet erg vindt...’

‘Natuurlijk niet. Ik zal eerst de planten in de serre even water geven en dan de slang aansluiten. Laat u me toch een makelijkere manier van bewatering voor u regelen.’

Mevrouw Langley keek bezorgd. ‘Je weet dat ik niet van verandering houd.’

Bella glimlachte innemend. ‘Als u daardoor zelf uw tomaten kunt blijven kweken, zou dat toch de moeite waard zijn, of niet?’

‘Misschien wel. Ik wil alleen niet dat mijn neef denkt dat ik dat niet meer zelf kan.’

‘Ik zal er eens over nadenken. Ik beloof u dat ik er pas naar zal kijken als uw neef weer weg is.’

‘Eerlijk gezegd,’ zei mevrouw Langley na een korte stilte, ‘zou ik het wel fijn vinden als ik de planten in de serre niet meer met een gieter water hoeft te geven.’

‘Daar is vast iets op te verzinnen. Ik zal eens om me heen informeren en dan laat ik het u weten.’

Niet veel later stapte Bella in haar ietwat vochtige outfit in haar auto en reed naar het station. Ze wist precies bij wie ze moest zijn om voor mevrouw Langley een bewateringssysteem aan te leggen waarvoor niet meer nodig was dan het open-draaien van een kraan.

2

Alice leunde met een tevreden zucht achterover in haar treinstoel. Ze had haar e-reader en tas bij de hand, en zo dadelijk zou er iemand langskomen met de restauratiekar. Ze had zin in een kop thee, of misschien wel een glas wijn. Wat een geluk dat ze zich eindelijk een eersteklaskaartje kon veroorloven. Toen ze zestig werd had ze zich voorgenomen haar reislust niet langer te bedwingen en er vaker op uit te gaan. Ze moest alleen nog uitzoeken hoe ze dat ging aanpakken. Wat vaker naar Londen gaan was een begin.

Aangezien haar trein al klaarstond op het perron toen ze aankwam, was ze al aardig opgeschoten in haar maandelijks keuzeboek van de leeskring toen de andere reizigers, die er kennelijk andere ideeën over punctualiteit op na hielden dan zij, haar coupé kwamen binnendruppelen.

Alice had haar tassen zo neergezet dat ze niet te veel plaats innamen en las verder. Pas toen er iemand in de stoel tegenover haar neerplofte en een aktetas op het tafeltje gooide, keek ze even glimlachend op, ten teken dat ze niet alle vier de stoelen als haar eigendom beschouwde, en richtte haar aandacht vervolgens weer op haar boek.

De man deed er zo lang over om zich te installeren dat Alice weer opkeek en hem aandachtig opnam. Ze was een onverbetterlijke mensenkijker en constateerde al snel dat hij de moeite van het observeren waard was. Hij was jonger dan zij – in de vijftig, schatte ze, hoewel hij een jeugdiger uitstraling had – en ging gekleed in een mooi pak met een opvallende stropdas in een kleurige, modieuze snit.

Alice vroeg zich af of ze op haar zestigste nog wel met goed fatsoen naar het andere geslacht kon kijken. Waarschijnlijk niet, concludeerde ze met enige spijt. Niet dat ze voortdurend om zich heen naar mooie mannen speurde, maar als ze er een in het vizier kreeg, vond ze dat ze het flirten aan jongere vrouwen moest overlaten.

De man was te onrustig om haar aandacht weer op haar e-reader te kunnen richten. Hij opende zijn aktetas, haalde er spullen uit, sloot hem weer en keek op zijn horloge. Toen hij zag dat ze naar hem keek, glimlachte hij verontschuldigend.

‘Ik vraag me af wanneer de restauratiekar komt,’ zei hij.

‘Ik denk dat de trein eerst moet vertrekken,’ zei Alice. ‘Maar dat kan elk moment gebeuren. Aha, hij rijdt al.’ Ze keek uit het raam en genoot van het moment waarop nog niet duidelijk was of het de trein was die bewoog of het perron.

De restauratiekar liet op zich wachten, maar toen hij uiteindelijk naast hen tot stilstand kwam, werd Alice’ reisgenoot weer onrustig. De bediende keek haar verwachtingsvol aan, maar omdat de mobiele service nieuw voor haar was en ze nog even wilde nadenken over haar keuze, liet ze de man voorgaan.

‘Wat is er gratis?’ vroeg hij.

Indrukwekkend, dacht Alice. Zelf zou ze dat nooit zo direct durven te vragen.

‘Thee en koffie, warme chocolademelk, cake, biscuits, chips,’ somde de bediende op.

‘Dus een broodje en een flesje wijn niet?’

‘Nee, meneer,’ zei de bediende gedecideerd. ‘Daar moet u voor betalen.’

‘Ik heb mijn portemonnee op kantoor laten liggen, dus ik heb niet genoeg geld bij me.’

Alice trok zich terug achter haar e-reader. De man mocht dan een nonchalante indruk maken, het moest toch gênant voor hem zijn om te moeten vragen om gratis eten en drinken.

‘Het spijt me, meneer, maar ik ben bang dat ik niets voor u kan doen.’